

hvorimod kun 10 pCt. stamme fra andre Erhvervsgrene. Jeg mener nu, at det er et uheldigt Tidspunkt, hvorpaa det ærede Medlem for Bornholm har fremdraget dette. Vi staa nu lige over for Kravet paa at faa Skattelove gennemførte, og Landbruget gør netop Fordring paa at faa Lettelse paa Grund af sin daarlige Stilling. Naar man altsaa nu siger, at Landbruget har de ni Tiendedele af Indtægten, hvorimod de andre Samfundsklasser kun have een Tiendedel af Indtægten, kan det gerne vække Harmen, saa at Modstanderne af Skattelovene derved kunne faa Vind i Sejlene og sige, at de, der have den store Fordel i Forvejen, ville have den endnu større. Hvis det var rigtigt, trængte vi ikke til nogen Skattelettelse. Men det ærede Medlem har fremstillet et aldeles galt Regnskab. Han har brugt samme Regnekunst som en Skomager; jeg en Gang har læst om, der vilde gøre Status op. Skomageren kom til det Resultat, at han havde saa og saa stor en Indtægt aarlig, og fremlagde Regnskabet for sin Kone; til hvem han sagde: „Hvordan kan det dog være, at du ikke kan faa Pengene til at slaa til, naar vi have saa mange Tusinde om Aaret i Indtægt?“ Dertil svarede Konen: „Det er galt, du har regnet, Fatter; du maa regne om“. Det viste sig da ogsaa og han havde glemt Udgiften til Læder og Arbejds-løn. Han havde kun regnet med den rene Bruttoindtægt; det han havde udgivet, havde han ikke medtaget i Regnestykket. Det ærede Medlem for Bornholm fremstiller ligeledes Lyspunkterne, men nævner ikke, at det har kostet Penge at frembringe Varerne. Han glemmer nemlig, at vi for at frembringe Smør og Flæsk have maattet indføre store Masser af Kul, Smørtræer, Salt, Maskiner, som man bruger i Mejerierne, have haft Slittage paa Vejene, og hvad det koster paa Jernbanerne at føre Raastofferne her ind og Varerne ud. Det er alt Udgifter, der maa betragtes som Statsudgifter i Forhold til den store Produktion, og hvis man fradrager dette, kommer man sikkert til et helt andet Resultat, og de Herrer ville komme til at give mig Ret, naar de se hen til samtlige foreliggende Omstændigheder. Hvis det danske Landbrug har saa umaadelig mange Millioners Indtægter, vilde det selvfølgelig lade sig se i Praksis, idet Landmændenes Status da vilde vise, at de bleve rige i Stedet for, at de nu blive fattige. Det ærede Medlem for Bornholm vil ikke benægte, at i samme Forhold som Udførselen af mange Artikler stiger, og flere og flere Land-

brugsvarer udføres, i samme Forhold vokser den danske Bondestands Gæld; men alt i alt tog det ærede Medlem Afstand fra Beskyttelsen og sagde, at vi her under Frihandelen have bragt det til, at Landmænd kunne producere 90 pCt. af Udførselen, hvorimod de andre Erhvervsgrene kun producere 10 pCt. Naar Industrien, der kun producerer 8 pCt. og endda bliver rig, medens Landbruget, der producerer 90 pCt., bliver fattigt, viser det, at jo mindre der produceres, des bedre Resultat naas der. Nej, man er inde paa en Svindelhistorie, og den skal før eller senere komme frem for Lyset. Sidste Aar i April Maaned gik jeg paa en Tur ned i Kjøbenhavn's Fedevarerbutikker og saa paa Smørpriserne. Der stod svensk Smør i Detailhandelen til 96 Ø., medens samtidig dansk Smør noteredes til 88 Ø. Naar man nu regner, at der paa hvert Pund dansk Smør er en Udførselsudgift af 13 Ø., have vi indført svensk Smør til nogle og halvfemsindstyve Øre, men solgt dansk Smør til England for nogle og halvfjerdsindstyve Øre, og det skal nok vise sig, at det er den Svindelhistorie, der er Skyld i, at det danske Landbrug gaar sin Undergang i Møde. At de, der staa i Spidsen for Eksportforeningerne, ønske saa meget udført som muligt, er forklarligt, for jo mere der eksporteres, des større bliver Provisionen, men des større Tab have ogsaa Producenterne. Jeg skal ikke opholde mig længere derved, den Sag skal nok hytte sig selv, og efterhaanden skulle vi nok trods det ærede Medlem for Bornholm komme til at gaa den rette Vej ligesom andre Lande.

Jeg maa maaske benytte denne Lejlighed til at fremkomme med nogle Bemærkninger; som staa i Forbindelse hermed, vedrørende vore statsøkonomiske Forhold. Vi lave Husdyrløve, vi vedtage Love om Forskudsforeninger, vi bevilge Penge til Konsulenter o. s. v., men uagtet man bevilger og bevilger, gaar man stadig den samme Vej: Landbruget gaar nedad, og Gælden bliver større. Vi komme derfor til at se statsøkonomisk paa Forholdene. En Rigsdagsmands Pligt er først at værne sit Land, dernæst at søge at styrke Landets økonomiske Evne, virke hen til, at Landbruget bliver saa rigt som muligt, og som Nummer 3 ud af disse Kilder til Velstand, som man har skabt, at søge at virke hen til, at det kan blive godt for alle Landbrugere at leve her i Landet, særlig de smaa. Nu viser det sig jo, at vi leve under meget sørgelige Forhold. Vi have ned-